

Rinnakkaiset varoitukset – numero neljä

Uskon perusteet ja unohtamisen vaara: opetuksia profetiasta ja historiasta

Jeff Pippenger

2023-08-08

Kenelle hän opettaisi tietoa, ja kenelle hän saattaisi opin ymmärrettäväksi? Niille, jotka on vieroitettu maidosta ja vedetty pois rinnoilta.

Sillä käskyn tulee olla käskyn päällä, käskyn käskyn päällä; rivin rivin päällä, rivin rivin päällä; tässä vähän, siellä vähän:

Sillä änkyttävän huulin ja vieraalla kielellä hän puhuu tälle kansalle. Heille hän sanoi: Tämä on lepo, jossa te voitte saattaa uupuneen lepäämään; ja tämä on virvoitus. Mutta he eivät tahtoneet kuulla.

Mutta Herran sana oli heille käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle; sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle; vähän täällä, vähän tuolla; jotta he kulkisivat ja kaatuisivat selälleen ja murskautuisivat ja joutuisivat paulaan ja tulisivat vangituiksi. Jesaja 28:9–13.

Näitä Jesajan jakeita on käsitelty toistuvasti Habakukin tauluissa. Tässä minun tarvitsee vain lyhyesti viitata yhteen tai kahteen kohtaan näistä edellisistä jakeista lisätäkseen ne nykyiseen tarkasteluun. Tämä katkelma osoittaa kansan, joka epäonnistuu koetuksessa, sillä he ”menevät, ja kaatuvat selälleen, ja ruhjoutuvat, ja joutuvat paulaan, ja tulevat vangituiksi.” He olivat kansa, joka epäonnistui koetuksessa, joka koski sitä, keitä Jumala yrittäisi ”opettaa” ”ymmärtämään” ”tietoa” tai ”oppia”. Se oli koetus, joka perustui tiedon lisääntymisen ymmärtämiseen, joten se oli sama koetus, joka erotti viisaat ja jumalattomat Danielin kirjan kahdennessatoista luvussa, sillä kaikki profeetat ovat yhtä mieltä ja osoittavat maailman lopun. Daniel 12:ssa ”viisaat” ymmärtävät, mutta ”jumalattomat” eivät ymmärrä tiedon lisääntymistä.

Jesajan tekstikohdan ihmiset joutuivat koeteltaviksi ”Herran sanalla”, jota ”he eivät tahtoneet kuulla”. Ja se nimenomainen ”Herran sana”, jonka he hylkäsivät ja joka olisi mahdollistanut sen, että he ”ymmärtäisivät” ”tiedon” lisääntymisen, oli se raamatullinen sääntö, joka määrittelee, kuinka profeetalliset tarinat on oikein asetettava kohdakkain. Ne, jotka Jesajan kohdassa lankeavat, hylkäsivät sen säännön, joka osoittaa, että ymmärtääkseen profeetallisen historian on tätä linjaa etsittävä ”vähän täältä, vähän tuolta”. Herran sana, joka synnytti koetuksen ja jonka he hylkäsivät, oli menetelmä valita profeetallisia linjoja täältä ja tuolta ja sitten asettaa yksi noista valituista profeetallisen historian linjoista rinnakkain muiden sellaisten profeetallisen historian linjojen kanssa, jotka käsittelevät samaa teemaa. Tämänkaltaisen rivin asettamisen rivin päälle onnistuminen riippuu profeetallisen tulkinnan aitojen sääntöjen soveltamisesta. Nuo säännöt, jotka ovat myös ”ohjeita”, on niin ikään tuotava yhteen, ja ne löytyvät täältä ja tuolta Raamatusta. Jesajan neitsyet, jotka epäonnistuvat koetuksessa, tekevät niin siksi, että he unohtavat sen pääasian, jota heidän ei olisi pitänyt unohtaa, ja se on tämä: historia toistaa itseään.

”Meillä ei ole mitään syytä pelätä tulevaisuutta, paitsi jos unohdamme sen tien, jota Herra on meitä johtanut, ja Hänen opetuksensa menneessä historiassamme.” Life Sketches, 196.

Jumala ei ole epäjärjestyksen alkuunpanija, ja tämän tosiasian kiintopisteenä on se, että jokainen Raamatun profeetta osoittaa samaa profeetallista linjaa. He eivät kaikki näe tällä linjalla täsmälleen samoja tapahtumia, mutta kyseessä on aina sama maailman lopun tapahtumien linja. Se on niiden tapahtumien sarja, jotka johtavat armonajan päättymiseen, mitä seuraavat seitsemän viimeistä vitsausta ja jotka huipentuvat Kristuksen toiseen tulemukseen. Yhden profeetan kertomus saattaa koskea Jumalan uskollista kansaa tällä historian linjalla, mutta toisen profeetan todistus voi koskea Jumalan uskotonta kansaa tai Yhdysvaltoja, Vatikaania, Yhdistyneitä kansakuntia, maan kauppiaita tai islamia, mutta kyseessä on aina sama linja.

Malakian Elia-sanoma samoin kuin Ilmestyskirjan ensimmäisessä, neljännessätoista ja kahdeksannessatoista luvussa esitetyt sanomat sekä Danielin kirjojen yhdentoista ja kahdentoista luvun sanoma ovat yksi ja sama sanoma. Ne kaikki ovat samaa historianlinjaa, mutta kukin tuo kertomukseen oman erityisen panoksensa.

Se, mikä tuossa erityisessä sanomassa lähes yleismaailmallisesti ymmärretään väärin, on se tosiasia, että se ilmaistaan Jumalan kansalle vasta juuri ennen ihmiskunnan koetusajan päättymistä. Tietäen, että erityinen sanoma aina varoittaa pian koittavasta koetusajan päättymisestä, tarkastelemme kenties Raamatun selkeintä kuvausta koetusajan päättymisestä.

Joka on vääryydessä, jatkakoon yhä vääryydessä; ja joka on saastainen, saastukoon yhä; ja joka on vanhurskas, harjoittakoon yhä vanhurskautta; ja joka on pyhä, pyhittyköön yhä. Ilmestys 22:11.

Ennen kuin koetusajan päättymisen julistetaan ylhäisessä pyhäkössä jakeen yksitoista sanoin, on Jumalan palvelijoille annettava Ilmestyskirjasta erityinen varoittava profeetallinen sanoma, joka on avattu sineteistään.

Ja hän sanoo minulle: ”Älä sinetöi tämän kirjan profetian sanoja, sillä aika on lähellä. Joka tekee vääryyttä, tehköön yhä vääryyttä; ja joka on saastainen, saastukoon yhä; ja joka on vanhurskas, harjoittakoon yhä vanhurskautta; ja joka on pyhä, pyhittyköön yhä.” Ilmestys 22:10, 11.

Jumalan kansan on juuri ennen seitsemää viimeistä vitsausta tunnistettava erityinen profeetallinen sanoma. Kun tuo ”aika on lähellä”, tämän ”kirjan profetia” (Ilmestyskirjan profetia), joka on sinetöity, on avattava. Ainoa Ilmestyskirjassa oleva profetia, joka on ollut sinetöitynä, on seitsemän ukkosenjylinän profetia.

Ja minä näin toisen väkevän enkelin tulevan alas taivaasta pilveen verhoutuneena; ja sateenkaari oli hänen päänsä päällä, ja hänen kasvonsa olivat niin kuin aurinko, ja hänen jalkansa niin kuin tulipatsaat. Ja hänen kädessään oli avattu pieni kirja; ja hän asetti oikean jalkansa meren päälle ja vasemman jalkansa maan päälle, ja huusi suurella äänellä, niin kuin leijona karjuu; ja kun hän oli huutanut, ne seitsemän ukkosenjylinää antoivat äänensä. Ja kun ne seitsemän ukkosenjylinää olivat antaneet äänensä, minä olin aikeissa kirjoittaa; ja minä

kuulin äänen taivaasta sanovan minulle: Sinetöi se, mitä ne seitsemän ukkosenjylinää puhuivat, äläkä sitä kirjoita. Ilmestys 10:1–4.

Juuri ennen ihmisen koetusajan päättymistä, jolloin ”aika on lähellä”, tapahtuu erään erityisen raamatullisen totuuden sinettien avaaminen, joka osoittaa ne ”asiat, joiden pitää pian tapahtuman”. Ilmestyskirjan kymmenennen luvun väkevä enkeli on Jeesus Kristus, joka huusi kuin leijona.

”Väkevä enkeli, joka opasti Johannesta, ei ollut kukaan vähäisempi henkilö kuin Jeesus Kristus. Se, että Hän asettaa oikean jalkansa meren päälle ja vasemman kuivan maan päälle, osoittaa sen osan, jota Hän toteuttaa suuressa saatanan kanssa käytävässä taistelussa sen päätösnäytöksissä. Tämä asento ilmaisee Hänen korkeimman voimansa ja valtansa koko maan yli. Taistelu oli aikakaudesta aikakauteen käynyt yhä voimakkaammaksi ja päättäväisemmäksi, ja se jatkuu sellaisena aina loppukohtauksiin saakka, jolloin pimeyden voimien mestarillinen toiminta saavuttaa huippunsa. Saatana, liittoutuneena pahojen ihmisten kanssa, eksyttää koko maailman ja ne seurakunnat, jotka eivät ota vastaan rakkaudessaan totuutta. Mutta väkevä enkeli vaatii huomiota. Hän huutaa suurella äänellä. Hänen on osoitettava äänensä voima ja valta niille, jotka ovat yhtyneet Saatanan kanssa vastustaakseen totuutta.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Lopussa ne ”seurakunnat”, jotka ”Saatana” eksyttää, joutuvat eksytetyiksi, koska ne eivät ottaneet vastaan ”totuuden” rakkautta. Sana ”totuus” siinä toisen tessalonikalaiskirjeen kohdassa, johon sisar White juuri viittasi, on se ensisijainen kreikan sana, joka on johdettu heprean sanasta, joka käännetään ”totuudeksi”, joka koostuu kolmesta heprealaisesta kirjaimesta ja edustaa Alfaa ja Omegaa. Onko olemassa mitään raamatullista näyttöä siitä, että ensimmäisen maininnan sääntöön liittyvä totuus, joka edustaa Kristuksen luonteen ominaisuutta, on se totuus, joka hylätään ja joka näin ollen synnyttää väkevän eksytyksen?

Mutta me pyydämme teitä, veljet, Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemuksen tähden ja meidän kokoontumisemme hänen tykönsä, ettette anna pian järkyttää itseänne mielenne puolesta ettekä peljästy, ette hengestä ettekä sanasta ettekä muka meiltä lähteneestä kirjeestä, ikään kuin Kristuksen päivä jo olisi käsillä. Älköön kukaan millään tavoin pettäkö teitä; sillä se päivä ei tule, ennen kuin luopumus ensin tapahtuu ja synnin ihminen ilmestyy, kadotuksen lapsi, tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi tai palvottavaksi kutsutaan, niin että hän istuu Jumalan temppeliin Jumalana ja osoittaa olevansa Jumala. Ettekö muista, että minä vielä teidän tykönänne ollessani sanoin tämän teille? Ja nyt te tiedätte, mikä pidättää, niin että hän vasta ajallansa ilmestyy. Sillä laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa; ainoastaan se, joka nyt pidättää, pidättää siihen asti, kunnes hänet poistetaan tieltä. Ja silloin ilmestyy tuo laitton, jonka Herra kuluttaa suunsa henkäyksellä ja tuhoaa tulemuksensa kirkkaudella, tuo, jonka tulemus tapahtuu saatanan vaikutuksesta kaikella voimalla ja merkeillä ja valheen ihmeillä sekä kaikella vääryyden eksytyksellä niissä, jotka joutuvat kadotukseen, sen tähden etteivät ottaneet vastaan totuuden rakkautta pelastuaksensa. Ja sentähden Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen, että kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät uskoneet totuutta, vaan mielistyivät vääryyteen. 2 Tessalonikalaiskirje 2:1–12.

Tätä Tessalonikalaiskirjeen kohtaa on käsitelty usein Habakkukin tauluissa, joten tässä vaiheessa esitämme siitä vain lyhyen huomautuksen. Se, mitä sisar White kutsuu ”Saatanan ihmeelliseksi teoksi”, on Paavalin ilmaisu ”Saatanan vaikutus kaikella voimalla ja merkeillä ja valheen ihmeillä”. Se eksyttävä työ, jonka sisar White ja Paavali yksilöivät, alkaa Yhdysvalloissa annetusta sunnuntailaista.

”Säädöksellä, joka panee täytäntöön paavinvallan laitoksen vastoin Jumalan lakia, kansakuntamme katkaisee itsensä täysin vanhurskaudesta. Kun protestanttisuus ojentaa käteensä kuilun yli tarttuakseen Rooman vallan käteen, kun se kurottautuu syvyyden ylitse lyödäkseen kättä spiritismin kanssa, kun tämän kolminkertaisen liiton vaikutuksesta maamme hylkää jokaisen perustuslakinsa periaatteen protestanttisena ja tasavaltalaisena hallituksena ja ryhtyy toimiin paavillisten valheiden ja harhojen levittämiseksi, silloin voimme tietää, että Saatanan ihmeellisen toiminnan aika on tullut ja että loppu on lähellä.” Testimonies, osa 5, 451.

Tässä tarkastelemassamme Tessalonikalaiskirjeen kohdassa Paavali yksilöi paavin maailman lopulla neljällä eri nimityksellä. Paavi on ”synnin ihminen”, hän on ”kadotuksen poika”, hän on ”laittomuuden salaisuus” ja ”tuo laiton”. Näiden neljän nimen lisäksi Paavali esittää paavista muutamia muitakin tuntomerkkejä, sillä hän ilmoittaa meille, että paavi, (joka oli yhä tuleva Paavalin aikana) ”ilmestyisi ajallansa”.

Paavi ”olisi ilmestytävä ajallaan”, ja selvin raamatullinen todiste — vaikka ei suinkaan ainoa raamatullinen totuus —, selvin raamatullinen totuus siitä, että Rooman kirkon paavi on Raamatun profetian antikristus, vahvistetaan seitsemällä erilaisella ja suoralla Raamatun viittauksella, jotka yksilöivät sen ”ajan”, jolloin paavius hallitsisi maata, juuri sen ”ajan”, jota ihmiskunta kutsuu pimeäksi keskiajaksi. Raamattu paljastaa paavin paaviutena yksilöimällä toistuvasti täsmällisen ”ajan” jakson, vuodesta 538 vuoteen 1798, jolloin paavius hallitsisi maailmaa. Paavali sanoi, että hän olisi ilmestytävä ajallaan.

Paavali myös osoittaa, että paavi on se, joka ”vastustaa ja korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi tai jumaloitavaksi kutsutaan; niin että hän Jumalana istuu Jumalan temppelissä ja osoittaa olevansa Jumala.” Tämä muun ohella osoittaa, että Raamatun profetian antikristus on uskonnollinen symboli. Hän ei ole mikään Hitler tai Aleksanteri Suuri. Tämä rajaa paavin tunnistamisen entistä tarkemmin, sillä hän ei ole ainoastaan uskonnollinen tyranni, vaan uskonnollinen tyranni, joka väittää olevansa Jumalan temppelin sisällä. Antikristus väittää istuvansa kristillisen kirkon keskellä.

Paavalin ja Danielin mukaan paavi, ollessaan tunnustamassaan kristillisessä kirkossaan, ilmentää Saatanan luonnetta, hänen, joka halusi istuutua Jumalan valtaistuimelle ja korottaa itsensä kaiken yläpuolelle. Sanon Paavalin ja Danielin, sillä useimmat raamatunselittäjät tunnustavat, että kun Paavali osoittaa yhdeksi paavin tuntomerkiksi sen, että hän on täydellinen narsisti, Paavali yksinkertaisesti lainasi Danielin kuvausta paavista Danielin kirjan yhdennessätoista luvussa, jossa Daniel siellä kirjoittaa:

”Ja kuningas tekee mielensä mukaan; ja hän korottaa itsensä ja suurentelee itseään yli jokaisen jumalan, ja puhuu ihmeellisiä Jumalien Jumalaa vastaan, ja menestyy, kunnes vihastus on

saatettu päätökseen; sillä se, mikä on määrätty, tapahtuu.” Daniel 11:36.

Kun Paavali käsittelee paavin narsistista luonnetta, hän mukailee Danielin jaetta ja toteaa, että paavi on se, joka ”asettuu vastustamaan ja korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi tai palvottavaksi kutsutaan, niin että hän Jumalana istuu Jumalan temppelissä ja osoittaa olevansa Jumala.” Danielin jae, joka yksilöi paavikunnan luonteen, viittaa myös ”aikaan”, jonka tarkoituksena oli ”paljastaa”, että paavikunta oli antikristus, sillä siinä todetaan, että paavikunta ”menestyy”, kunnes ”vihastus on täyttynyt”.

”Närkästys” päättyi vuonna 1798, joten Daniel jakeessa (vaikka tämä ei olekaan yksi niistä seitsemästä suorasta kohdasta Danielin ja Ilmestyskirjan kirjoissa, joissa 1260 vuoden historia mainitaan) kuitenkin suoraan yksilöi paavillisen vallan ja osoittaa, että se sai ”kuolinhaavan”, kuten Johannes sitä nimittää, vuonna 1798. Näin ollen jae osoittaa paavillisen vallan ajan päättymisen, vaikkei se osoitakaan hallituskauden kesto.

Kohdassa Paavali osoittaa myös vallan, joka pidättäisi paaviutta ottamasta maailman hallintaansa vuonna 538, kun hän totesi, että tessalonikalaiset, joille hän kirjoitti, jo ennestään tiesivät tämän nimenomaisen totuuden. Hän esitti kysymyksen: ”Ettekö muista, että, kun vielä olin teidän luonanne, minä sanoin tämän teille?” Hän muistuttaa heitä siitä, että he jo tiesivät, ”mikä pidättää” (merkityksessä estää) paaviutta, kunnes se ”aikanaan ilmestyy”. Se valta, joka edelsi paaviutta ja esti sitä ottamasta maailman hallintaansa, oli se valta, joka hallitsi maailmaa silloin, kun Paavali kirjoitti kirjeen. Se oli pakanallinen Rooma. Paavali kirjoitti, että pakanallinen Rooma olisi ”poistettava tieltä”, jotta paavius voisi ottaa maailman hallintaansa.

Juuri tämä ymmärrys johti William Millerin tunnistamaan, että Danielin kirjassa ”jokapäiväisenä” kuvattu valta oli pakanallinen Rooma. Adventismi myöntää, että rakenne ja siten kaikki William Millerin profeettalliset käsitykset perustuivat hänen ymmärrykseensä Danielin ja Ilmestyskirjan kirjoista sekä siihen, että nämä kaksi kirjaa käsittelevät kahta hävittävää valtaa: pakanallista Roomaa ja paavillista Roomaa. Tessalonikalaiskirjeen kohdassa Miller, joka jo ennestään tiesi (kuten jokainen protestantti hänen aikanaan tiesi), että paavi oli antikristus, havaitsi pakanallisen Rooman olevan se historiallinen valta, joka edelsi paavillista hallintoa; ja kun hän ymmärsi, että Paavali oli sanonut pakanallisen Rooman olevan poistettava ennen kuin paavius nousisi maan valtaistuimelle, hän liitti tämän sitten Danielin kirjaan ja ”jokapäiväiseen”, jossa kolme kertaa viitataan siihen, että jokapäiväinen oli ”otettava pois” ennen kuin paavius ottaisi maailman hallintaansa. Paavalin todistus antoi Millerille mahdollisuuden nähdä, että pakanallinen Rooma oli Danielin ”jokapäiväinen”, ja tämän jälkeen hän saattoi tunnistaa, että Danielin kaksi hävittävää valtaa olivat pakanallinen ja paavillinen Rooma. Tämä totuus muodostaa milleriläisen liikkeen perustan. Adventismi hylkää nykyään aivan varmasti Millerin työn, mutta he ymmärtävät silti, että tämä yleiskatsaus Millerin Danielin ”jokapäiväistä” koskevan ymmärryksen kehitykseen todistaa, että se valta, jonka Paavali sanoo ”pidättävän” paavillisen vallan nousua siihen saakka, kunnes se poistettiin, oli pakanallinen Rooma, ja että tämä on oikea analyysi Millerin ajattelusta näissä kysymyksissä.

Kun Danielin kirjassa oleva totuus ”jokapäiväisestä” ymmärrettiin pakanallisen Rooman vertauskuvaksi, joka edelsi paavillisen Rooman valtakuntaa, jonka Daniel oli esittänyt hävityksen kauhistuksena, Miller saattoi silloin tunnistaa ne profeetalliset ajat, jotka liittyivät Raamatun profetian valtakuntiin; ja kun hänen mielensä avautui näille oivalluksille, hän kokosi yhteen sarjan totuuksia, jotka muodostavat adventismin perustukset. Nuo totuudet ikuistettiin vuoden 1843 ja 1850 tienraivaajakaavioiden kahdelle taululle. Nuo totuudet ovat adventismin perustus, ja ne perustuivat ”ajan” tunnistamiseen. Sen historian tarkastelu, milloin perustukset laskettiin, on Habakkukin taulujen keskeinen aihe.

Se, mitä Habakkukin tauluissa ei tuoda esiin, on se, että aikaan perustuneet perustukset tuottivat rakenteen, joka antaa sen näkökulman, jonka viimeinen sukupolvi tarvitsee voidakseen tunnistaa, että oli totuuksia, jotka oli esitetty perustuksina. Oli olemassa ensimmäinen totuus, joka oli aivan ensimmäinen perustukseen asetettu kivi, mutta Danielin kirjan ”jokapäiväinen” ei ollut Millerin ensimmäinen totuus. Se totuus, josta oli tuleva ensimmäinen kivi siinä perustuksessa, jota Miller herätettiin rakentamaan, oli 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennennennen luvun ”seitsemän aikaa”, mutta ilman ”jokapäiväisen” totuutta Miller ei olisi tunnistanut sitä profetian rakennetta, joka hänen oli tunnistettava voidakseen esittää ensimmäisen enkelin sanoman. Hänen rakenteensa asetti profetian kahden hävittävän vallan näkökulmaan. Miller käsitteli lohikäärmettä (pakanallinen Rooma) ja petoa (paavius). Kolmas enkeli käsittelee lohikäärmettä (Yhdistyneet kansakunnat), petoa (paavius) ja väärää profeettaa (Yhdysvallat).

Jos ihminen hyväksyy kaikki, ei jotkin vaan kaikki, ne aikaprofetiat, jotka milleriläiset esittivät kahdessa pyhässä pioneerikaaviossa, hänen olisi tutkittava nuo totuudet henkilökohtaisesti. Kuinka voisit hyväksyä ne, jos et olisi koskaan tarkastellut niitä? Jos ne henkilöt, jotka tutkivat perustavia totuuksia, tekevät noiden totuuksien koettelemisesta henkilökohtaisen vastuunsa ja sen jälkeen hyväksyvät kaikki nuo totuudet, silloin he ovat rakentaneet Kalliolle eivätkä hiekalle.

”Ne, jotka seisovat Jumalan vartijoina Siionin muurilla, olkoot miehiä, jotka kykenevät näkemään vaarat kansan edessä — miehiä, jotka osaavat erottaa totuuden erehdyksestä, vanhurskauden vääryydestä.

”Varoitus on tullut: mitään ei saa päästää sisään, mikä horjuttaisi sen uskon perustusta, jonka varaan olemme rakentaneet siitä asti, kun sanoma tuli vuosina 1842, 1843 ja 1844. Minä olin tässä sanomassa mukana, ja siitä lähtien olen seisonut maailman edessä uskollisena sille valolle, jonka Jumala on meille antanut. Me emme aio siirtää jalkojamme siltä perustukselta, jolle ne asetettiin, kun päivä päivältä etsimme Herraa hartaassa rukouksessa ja etsimme valoa. Luuletteko, että voisin luopua siitä valosta, jonka Jumala on minulle antanut? Sen tulee olla kuin iankaikkinen Kallio. Se on ohjannut minua siitä lähtien, kun se annettiin.” Review and Herald, 14. huhtikuuta 1903.

Jotta ne, jotka kuulevat, voisivat analysoida milleriittihistorian aikaprofetioita, heidän on tarkasteltava niitä historiallisia ajanjaksoja, joita aikaprofetiat edustavat. Tämä kuvaa sitä työtä, jossa tapahtumia havainnollistetaan aikajanalle. Kun profetian tutkija on saavuttanut tutkimuksessaan sen vaiheen, jossa hän tarkastelee näitä profeetallisia ajanjaksoja, jotka milleriitit tunnistivat Raamatusta ja joita historiallinen aineisto sittemmin vahvisti, hän on asemassa

havaitakseen, että aikaprofetian alussa oleva historia toimii symbolisena esikuvana saman profetian lopussa olevalle historialle. Tästä näkökulmasta käsin tutkijan tulisi oppia, että historia toistaa itseään. Kun tämä ymmärrys on paikallaan, hänen tulisi myös nähdä, että Jeesus havainnollistaa lopun alun avulla.

Ja siitä profeetallisesta ennustuslinjasta, joka kuvaa maailman loppua ”temppelin rakentamisena”, tutkijan tulisi tietää, että perustukselle rakennettuun temppeliin asetetaan lopullinen päätöskivi. Hänen tulisi tulla näkemään, että temppelin perustus, jonka Milleriä käytettiin tuomaan valoon (ja joka edustaa Jeesusta Kristusta, sillä muuta perustusta ei kukaan voi laskea kuin Jeesuksen Kristuksen), oli profeetallisen ajan varaan rakennettu perustus. Koska Jeesus havainnollistaa lopun alun kautta, tutkijan tulisi myös nähdä, että päätöskiven, temppelin viimeisen kiven, on vastattava perustusta. Temppelin perustus oli Millerille profeetallinen aika, mutta perustus oli siitä huolimatta Jeesus Kristus.

Minulle annetun Jumalan armon mukaan minä olen taitavan rakennusmestarin tavoin laskenut perustuksen, ja toinen rakentaa sille. Mutta katsokoon kukin, kuinka hän sille rakentaa. Sillä muuta perustusta ei kukaan voi laskea kuin sen, joka on laskettu, ja se on Jeesus Kristus. 1. Korinttolaiskirje 3:10, 11.

Paavali määrittelee työnsä temppelin pystyttämiseksi, jonka perustuksen eli alun hän laski. Hän oli pakanoiden apostoli, ja hänen kauttaan laskettiin kristillisen seurakunnan perustus. Samassa kohdassa Paavali myös ilmaisee, että meidän ruumiimme ovat Pyhän Hengen temppeli. On myös Salomon temppeli ja erämaavaelluksen pyhäkkö, joilla kaikilla on perustukset, ja ne kaikki esitetään Jeesuksena Kristuksena. Se perustus, jonka pystyttämisessä Milleriä käytettiin, oli adventismin temppeli, ja tämän temppelin perustus on aivan varmasti Jeesus Kristus; mutta vielä täsmällisemmin kyse on temppelistä, joka pystytetään aineksista, jotka ovat hengellisiä ja profeetallisia.

Päätöskiven täytyy siis niin ikään olla Jeesus Kristus, mutta päätöskiveen täytyy sisältyä myös ensisijainen profeetallinen sääntö, sillä Millerille annettiin sääntöjen kokonaisuus, joka sisältää milleriläisten ensisijaisen säännön, joka oli ”vuosi päivää kohti” -periaate. Ilman tuota sääntöä aikaprofetiaa ei tunnisteta, eikä näin ollen ole perustusta. Lopussa täytyy olla vastine, joka edustaa Jeesusta Kristusta (Perustusta) ja joka on ensisijainen sääntö sääntöjen kokonaisuudessa, joka vahvistaa Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen. Tuo sääntö on tietenkin ”ensimmäisen maininnan” sääntö, joka edustaa Kristuksen luonteen ominaisuutta, joka ilmoittaa lopun alusta asti.

Toisessa tessalonikalaiskirjeessä ne, jotka eivät ottaneet vastaan rakkausta totuuteen voidaksensa pelastua, hylkäsivät totuuden, sellaisena kuin sitä edustaa kreikankielinen sana, joka on johdettu hepreankielisestä sanasta, joka on muodostettu kolmesta kirjaimesta ja joka Vanhassa testamentissa on käännetty sanalla ”totuus”. Se ryhmä, joka saa väkevän eksytyksen, koska se uskoi valheen, kieltäytyi palaamasta vanhoille poluille, adventismin perustuksiin, sellaisina kuin ne on esitetty kahdessa pyhässä kartassa. Näin ollen siinä kohdassa, jota olemme jo jonkin aikaa tarkastelleet, todetaan:

”Väkevä enkeli, joka opasti Johannesta, ei ollut kukaan vähäisempi henkilö kuin Jeesus Kristus. Se, että Hän asettaa oikean jalkansa meren päälle ja vasemman kuivan maan päälle, osoittaa sen osan, jota Hän toteuttaa suuren, Saatanan kanssa käytävän taistelun päätösnäytöksissä. Tämä asento ilmaisee Hänen korkeimman voimansa ja valtansa koko maan yli. Kiista oli vuosisadasta toiseen käynyt yhä ankarammaksi ja määrätietoisemmaksi, ja niin se myös jatkuu aina päätöskohtauksiin saakka, jolloin pimeyden voimien taitava toiminta saavuttaa huippunsa. Saatana, liittoutuneena pahojen ihmisten kanssa, pettää koko maailman ja ne seurakunnat, jotka eivät ota vastaan totuuden rakkautta. Mutta väkevä enkeli vaatii huomiota. Hän huutaa suurella äänellä. Hänen on osoitettava äänensä voima ja valta niille, jotka ovat yhtyneet Saatanaan vastustaakseen totuutta.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Tässä edellisessä katkelmassa ”seurakunnat, jotka eivät ottaneet vastaan totuuden rakkautta”, ovat Danielin ja Matteuksen jumalattomat ja tyhmät neitsyet, joiden Amos 8:12 osoittaa alkavan etsiä Jumalan viimeistä varoitussanomaa silloin, kun on liian myöhäistä. On liian myöhäistä, koska he uskoivat valheen adventismin perustuksista. Adventismi alkoi ensi kerran omaksua tuota valhetta vuonna 1863, ja siitä lähtien tie kulki yksinomaan alamäkeen.

Se, mitä olen kirjoittamaisillani, on kai täysin subjektiivista, mutta mitä uutta profeetallista valoa adventismiin tuotiin vuoden 1863 jälkeen? Ellen White sanoo Jonesin ja Waggonerin vuoden 1888 sanomasta, että se oli se sanoma, jota hän oli esittänyt jo vuosien ajan. Heidän sanomansa saattoi vuonna 1888 kuulostaa adventismille uudelta ja järkyttävältä, mutta uutuus ja järkytys eivät johtuneet uudesta sanomasta, vaan sokeudesta, joka oli alkanut laskeutua Jumalan kansan ylle vuodesta 1863 lähtien.

Ellen White tunnisti adventismin olevan laodikealaisessa tilassa jo ennen vuotta 1863, joten Laodikean sokeus oli jo tunkeutumassa adventismiin ennen vuotta 1863, mutta vuonna 1863 seurakunta virallisesti pani syrjään totuuden 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemästä ajasta”, joka oli aivan ensimmäinen ”aikaprofetia”, jonka Miller löysi. Adventismissa ei ole tullut esiin mitään profeetallista valoa vuoden 1863 jälkeen! Mikä muuttui?

Ensimmäinen temppelin perustuksen kivi, joka oli rakennettu profeetallisen ajan varaan ja edusti Jeesusta Kristusta, pantiin adventismin toimesta syrjään vuonna 1863. Ensimmäinen kivi, jonka Miller asetti ajan varaan rakentuvaan temppelin perustukseen sellaisena kuin Kristus sen Danielissa esitti, ilmoittaen itsensä Palmoniksi, ”ihmeelliseksi lukijaksi”, hylättiin ja pantiin syrjään. Ensimmäinen kivi, jonka Miller löysi...

”Siteeratessaan profetiaa hylätystä kivistä Kristus viittasi todelliseen tapahtumaan Israelin historiassa. Tapaus liittyi ensimmäisen temppelin rakentamiseen. Vaikka sillä oli erityinen sovellus Kristuksen ensimmäisen tulemuksen aikana ja sen olisi pitänyt vedota juutalaisiin erityisellä voimalla, siinä on opetus myös meille. Kun Salomon temppeli rakennettiin, seinien ja perustuksen valtavat kivet valmistettiin louhoksella täysin valmiiksi; sen jälkeen kun ne oli tuotu rakennuspaikalle, niihin ei saanut käyttää ainoatakaan työkalua; työntekijöiden tuli vain asettaa ne paikoilleen. Perustukseen käytettäväksi oli tuotu eräs poikkeuksellisen suuri ja omituisen muotoinen kivi; mutta työntekijät eivät löytäneet sille paikkaa eivätkä tahtoneet

hyväksyä sitä. Se oli heille kiusana maatessaan käyttämättömänä heidän tiellään. Kauan se pysyi hylättynä kivenä. Mutta kun rakentajat tulivat kulman laskemiseen, he etsivät kauan löytääkseen kiven, joka olisi riittävän suuri ja luja sekä oikean muotoinen täyttämään tuon erityisen paikan ja kantamaan sen päälle tulevan suuren painon. Jos he tekisivät epäviisaan valinnan tähän tärkeään paikkaan, koko rakennuksen turvallisuus joutuisi vaaraan. Heidän täytyi löytää kivi, joka kykenisi kestämaan auringon, pakkasen ja myrskyn vaikutuksen. Useita kiviä oli eri aikoina valittu, mutta suunnattomien painojen puristuksessa ne olivat murentuneet kappaleiksi. Toiset eivät kyenneet kestämaan äkillisten ilmakehän muutosten koetusta. Mutta vihdoin huomio kiinnittyi kiveen, joka niin kauan oli ollut hylättynä. Se oli ollut alttiina ilmalle, auringolle ja myrskylle paljastamatta pienintäkään halkeamaa. Rakentajat tutkivat tämän kiven. Se oli kestänyt jokaisen koetuksen yhtä lukuun ottamatta. Jos se kestäisi ankaran paineen koetuksen, he päättivät hyväksyä sen kulmakiveksi. Koetus tehtiin. Kivi hyväksyttiin, tuotiin sille määrättyyn paikkaan ja havaittiin siihen täsmälleen sopivaksi. Profeetallisessa näyssä Jesajalle näytettiin, että tämä kivi oli Kristuksen vertauskuva. Hän sanoo:

”Pyhittäkää Herra Sebaot, Hänet itsensä; ja Hän olkoon teidän pelkonne, Hän olkoon teidän kauhunne. Ja Hän on oleva pyhäkkönä; mutta loukkauskivenä ja kompastuskalliona molemmille Israelin huoneille, paulaksi ja ansaksi Jerusalemin asukkaille. Ja monet heidän joukostaan kompastuvat ja kaatuvat ja murskautuvat ja joutuvat paulaan ja tulevat pyydystetyiksi.” Profeetallisessa näyssä ensimmäiseen adventtiin saakka viety profeetta saa nähdä, että Kristuksen on kannettava koettelemuksia ja testejä, joista Salomon temppelin kulmakiven kohtelu oli vertauskuvallinen ennusmerkki. ”Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä lasken Siioniin perustukseksi kiven, koetellun kiven, kalliin kulmakiven, lujasti perustetun: joka uskoo, ei ole pakeneva.” Jesaja 8:13–15; 28:16.

Äärettömässä viisaudessaan Jumala valitsi kulmakiven perustukseksi ja laski sen itse. Hän kutsui sitä ”lujaksi perustukseksi”. Koko maailma voi laskea sen päälle taakkansa ja surunsa; se kestää ne kaikki. Täydellisessä turvallisuudessa he voivat rakentaa sen varaan. Kristus on ”koeteltu kivi”. Niitä, jotka turvaavat Häneen, Hän ei koskaan petä. Hän on kestänyt jokaisen koetuksen. Hän on kantanut Aadamin syyllisyyden paineen ja hänen jälkeläistensä syyllisyyden, ja on tullut ulos enemmän kuin voittajana pahan valtojen yli. Hän on kantanut ne kuormat, jotka jokainen katuva syntinen on heittänyt Hänen päälleen. Kristuksessa syyllinen sydän on löytänyt helpotuksen. Hän on varma perustus. Kaikki, jotka tekevät Hänestä turvansa, lepäävät täydellisessä turvassa.

Jesajan profetiassa Kristuksen julistetaan olevan sekä varma perustus että kompastuskivi. Apostoli Pietari, kirjoittaen Pyhän Hengen innoittamana, osoittaa selvästi, kenelle Kristus on perustuskivi ja kenelle loukkauksen kallio:

”Jos kerran olette maistaneet, että Herra on armollinen. Hänen luokseen tullessanne, elävän kiven luo, jonka ihmiset tosin hylkäsivät, mutta jonka Jumala on valinnut ja joka on kallis, rakennutaan tekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka ovat Jumalalle otollisia Jeesuksen Kristuksen kautta. Sen tähden myös Raamatussa sanotaan: Katso, minä lasken Siioniin kulmakiven, valitun, kalliin; eikä se, joka Häneen uskoo, joudu häpeään. Teille siis, jotka uskotte, Hän on kallis; mutta tottelemattomille

se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi ja kompastuskiveksi ja loukkauksen kallioksi, niille, jotka kompastuvat sanaan, koska ovat tottelemattomia.” 1 Piet. 2:3–8.

Niille, jotka uskovat, Kristus on varma perustus. Nämä ovat niitä, jotka lankeavat Kalliolle ja murskautuvat. Tässä kuvataan alistumista Kristukselle ja uskoa Häneen. Langeta Kalliolle ja murskautua merkitsee luopua omavanhurskaudestamme ja mennä Kristuksen luo lapsen nöyryydessä, syntejämme katuen ja Hänen anteeksiantavaan rakkauteensa uskoen. Ja samoin me myös uskon ja kuuliaisuuden kautta rakennamme Kristukselle perustukseksemme.

”Tälle elävälle kivelle sekä juutalaiset että pakanat voivat rakentaa. Tämä on ainoa perustus, jolle voimme turvallisesti rakentaa. Se on kyllin laaja kaikille ja kyllin vahva kantamaan koko maailman painon ja kuorman. Ja yhteydessä Kristukseen, elävään kiveen, kaikki, jotka rakentavat tälle perustukselle, tulevat eläviksi kiviksi. Monet ihmiset omien ponnisteluja avulla hakataan, hiotaan ja kaunistetaan; mutta he eivät voi tulla ’eläviksi kiviksi’, koska he eivät ole yhteydessä Kristukseen. Ilman tätä yhteyttä ei kukaan ihminen voi pelastua. Ilman Kristuksen elämää meissä emme voi kestää kiusauksen myrskyä. Iankaikkinen turvallisuutemme riippuu siitä, että rakennamme varman perustuksen varaan. Lukemattomat rakentavat tänä päivänä perustuksille, joita ei ole koeteltu. Kun sade lankeaa ja myrsky raivoaa ja tulvavedet tulevat, heidän talonsa sortuu, koska sitä ei ole perustettu iankaikkiselle Kalliolle, kulmakivelle, Kristukselle Jeesukselle.”

”Niille, jotka kompastuvat sanaan, tottelemattomina”, Kristus on loukkaukskivi. Mutta ”se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi”. Hylätyn kiven tavoin Kristus oli maallisen tehtävänsä aikana saanut osakseen laiminlyöntiä ja pahoinpitelyä. Hän oli ”halveksittu ja ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava: ... halveksittu, emmekä me pitäneet Häntä minään.” Jesaja 53:3. Mutta aika oli lähellä, jolloin Hänet kirkastettaisiin. Kuolleista nousemisensa kautta Hänet julistettaisiin ”Jumalan Pojaksi voimassa”. Roomalaisille 1:4. Toisessa tulemuksessaan Hänet ilmoitettaisiin taivaan ja maan Herraksi. Ne, jotka nyt olivat aikeissa ristiinnaulita Hänet, tunnustaisivat Hänen suuruutensa. Koko maailmankaikkeuden edessä hylätystä kivistä tulisi kulmakivi.

”Ja sen, jonka päälle se kaatuu, se murskaa tomuksi.” Ne ihmiset, jotka hylkäsivät Kristuksen, saivat pian nähdä kaupunkinsa ja kansakuntansa hävitettävän. Heidän loistonsa murrettiin ja hajotettiin kuin tomu tuulen edessä. Ja mikä oli se, mikä tuhosi juutalaiset? Se oli kallio, joka, jos he olisivat rakentaneet sen varaan, olisi ollut heidän turvansa. Se oli halveksittu Jumalan hyvyys, torjuttu vanhurskaus, väheksytty armo. Ihmiset asettuivat vastustamaan Jumalaa, ja kaikki se, mikä olisi ollut heidän pelastuksensa, kääntyi heidän häviökseen. Kaiken sen, minkä Jumala oli säästänyt elämäksi, he havaitsivat kuolemaksi. Juutalaisten Kristuksen ristiinnaulitsemiseen sisältyi Jerusalemin hävitys. Golgatalla vuodatettu veri oli se paino, joka veti heidät turmioon tässä maailmassa ja tulevassa maailmassa. Samoin on oleva suurena viimeisenä päivänä, jolloin tuomio kohtaa Jumalan armon hylkääjät. Kristus, heidän loukkaukskallionsa, on silloin ilmestyvä heille kostavana vuorena. Hänen kasvojensa kirkkaus, joka vanhurskaille on elämä, on oleva jumalattomille kuluttava tuli. Hylätyn rakkauden ja halveksitun armon tähden syntinen joutuu hävitettäväksi.

”Monin havainnollisin esimerkein ja toistuvien varoitusten Jeesus osoitti, mikä olisi juutalaisten osana, jos he hylkäisivät Jumalan Pojan. Näillä sanoilla Hän puhutteli kaikkia kaikkina aikoina, jotka kieltäytyvät vastaanottamasta Häntä Lunastajanaan. Jokainen varoitus koskee heitä. Häväisty temppeli, tottelematon poika, väärät viinitarhurit ja ylenkatseelliset rakentajat saavat vastineensa jokaisen syntisen kokemuksen. Ellei hän tee parannusta, se tuomio, jota nämä ennakoivat, on tuleva hänen osakseen.” Alfa ja omega, 597–600.

Jatkamme tätä seuraavassa artikkelissa.